

34. Τῆς καλῆς τραγουδίστρας.

- Κάτω ζὸν γυιλὸν, κάτω ζὸ περιγιάλι
 Κόρη ἔπλυε τ' ἀνδρός του τὸ μαντύλι
 Κ' ἔτραγούδιε τὸ παραπόμεμά της,
 Κ' ἔβγαλ' ὁ γυιλὸς τὸν σιγαλὸν ἀέρα
 Κ' ἔτσ' ἐσήκωσε τὸ γυροφούσανόν της,
 Κ' ἔτσ' ἐφάνηκε τὸ ποδαξογαλὸν της
 "Ἐλαμψ' ὁ γυιλὸς, ἔλαμψ' ὁ κόσμος ὅλος·
 Κάτεργα περνοῦν, γαλιῶτ' ἀρωματωμένη,
 Καὶ τοῦς θάμπωσεν ὅλους ἢ εὐμορφιά της·
 Κ' εὐθύς ἔπαυσεν ἀπ' τὸ νὰ τραγουδάη.
 Τὸτ' ὁ ναύκληρος τὴν διπλοχαιρετάει
 Τὸ τραγουδί της λέγει ν' ἀκολουθήη.
- *) Κὴ κόρη λέγει του· „ἐγὼ δὲν τραγουδοῦσα,
 Μὰ τὸν ἄνδρα μου πιζοῦ μυριολογοῦσα,
 *) Ὅπου μὲ παρήτησε γιὰ τὴν πατρίδα.
 *) Εἰς τὴν μάχην ἔτρεξε μὲ τὴν ἐλπίδα
 Σταῖς ἀγκάλαις μου νὰ ἔξαναεπιζοῦσῃ
 Καὶ μὲ ζέφρονον νὰ τόνε ζεφρανώσω.
 *) Χρόνοι δέκα πέρασαν, ποτὲ μαντάτον
 "Ἀνθρώπος κάνεις δὲν μ' ἔφερε γιὰ ταῦτον.
 Καὶ ἀκόμη δυὸ τὸν καοτερωῶ νὰ ἔλθῃ
 Κ' ὕστερα λοιπὸν ἔ' ἐγὼ καλογερευῶ.
 *) Ὁ ναύκληρος λέγει τὴν· πῶς ἦτον τ' ὄνομά του;
 *) "Ἰσως νὰ τὸν γνώρισῃς εἰς τὸ ζοράτευμά του.

35. Τὸ δορμὸ κόκκινον.

Μιά κόρ' ἀπὸ τὴν ἐμμορφιὰν νὰ ταξιδεύῃ θέλει.
 Νὰ ταξιδεύῃ δὲν μπορεῖ, νὰ λάμῃ δὲν κατέχει
 Δι' ἑκατὸν βενέτικα, καρὰβι νὰ ναυλώσῃ,
 Κ' ἀλλ' ἑκατὸν βενέτικα, νὰ πᾶ μετ' τὴν τιμὴν της.
 "Ὀντ' ἦτονε δυὸ μίλια, τριὰ μακρονὰ ἀπὸ τὸ κάστρον,
 Ὁ ναύκληρος τοῦ καραβιοῦ ἀπλόνει σὰ βυζιά της.

